



# "הקונפליקט שלי"

סטודנטיות תכנית "מעין המשך"  
ומשתתפות תכנית "השלב הבא"  
כותבות על קונפליקטים  
בלימודים לתואר ובקריירה.

תשפ"ג  
2022-2023





## משהו במקום פתיחה

ד"ר אסתי בראל

בנאומה בקבלת פרס נובל לספרות, בשנת 1996, אמרה המשוררת ויסלבה שימבורסקה:

"השראה אינה זכות בלעדית של אמנים. תמיד תהיה קבוצה של אנשים שהשראה פוקדת אותם, אנשים שבחרו בעיסוקם באופן מודע ומבצעים אותו באהבה וברוב דמיון. יש רופאים כאלה ויש מחנכים כאלה ועוד אנשי מקצוע. עבודתם היא הרפתקה מתמדת אם הם מסוגלים לגלות בה, בכל פעם מחדש, אתגרים. למרות הקשיים והכישלונות - סקרנותם אינה פוחתת... השראה, תהיה אשר תהיה, נולדת מתוך "אינני יודע" מתמיד. אין הרבה אנשים כאלה. רוב תושבי כדור הארץ עובדים לפרנסתם. הם עובדים כי הם חייבים. הם אינם בוחרים בעבודתם מרצונם... נסיבות החיים קובעות את בחירתם..."

גם במסורת שלנו יש עידוד ללמוד עוד ועוד, להיות בתודעה של ענווה וסקרנות, למשל במסכת בבא בתרא נאמר: "למד לשונך לומר: איני יודע" (קל ע"ב).

זכינו השנה לפתוח במדרשת 'נשמת' תכנית חדשה, 'השלב הבא' שמה. תכנית לנשים עובדות, בעלות תואר אקדמי, מהעדה האתיופית, המבקשות להתקדם שלב נוסף בקריירה שלהן.

כל משתתפת מגדירה יעד וחותרת לממש אותו במהלך חצי שנה. מימוש היעד מתבצע גם על ידי שיח אישי קבוע עם מנטורית (המומחית לעולם התוכן המבוקש ע"י המשתתפת), וגם על ידי מפגשים קבוצתיים בזום העוסקים בנושאים של התפתחות קריירה.

משתתפות התכנית מבקשות לקבל השראה, מידע, הכוונה וקשרים מנשים שעשו כבר דרך בקריירה בשדה תעסוקתי המשותף לשתיהן. ההשתתפות בתכנית הזו לא רק מבוססת על ההכרה באי-ידיעה מספקת אלא גם באמונה ברורה שכאשר אדע יותר ולא רק ידע פרקטי, אצליח בעז'ה יותר.



כל אחת יכולה להתקדם ולהצליח יותר, ולשם כך היא רוצה ומוכנה לעבור דרך ולהשקיע מזמנה, אף מעבר למה שהמערכת בה היא מועסקת מבקשת ומצפה ממני. כך, ההתקדמות התעסוקתית שלנו, וההתלמדות שלנו, מבוססות בעיקר על הציפיות שלנו מעצמנו.

חוברת זו, שאתם מחזיקים בה כעת, מקפלת בתוכה שני שערים ובהם קטעי כתיבה אישיים שהחוט השזור אותם הוא: "קונפליקטים".

השער הראשון הוא פרי כתיבתן של הנשים שהשתתפו בתכנית "השלב הבא" והן התמקדו בקונפליקטים שהן חוו **סביב עולם התעסוקה**.

בשער זה תוכלו לפגוש קונפליקטים מסוגים שונים ומגוונים: קונפליקטים העוסקים בממשק שבין הזהות התעסוקתית שלנו לזהות האישית שלנו, קונפליקטים שקשורים לקבלת ביקורת, לנאמנות ל"לקוחות" שלנו או ל"מוסד" בו אנו עובדות, קונפליקט העוסק ביכולת לתמרן בין גידול ילדים צעירים להשקעה בעבודה, ועוד ועוד.

השער השני הוא פרי כתיבתן של הסטודנטיות בתכנית "מעין המשך" והן התמקדו בקונפליקטים שהן חוו **במהלך התואר האקדמי שלהן**.

\*\*

אשרינו שזכינו להיות חלק מחבורה של נשים אקדמאיות, שידועות מאמץ מהו, נשים שהצליחו בתואר שלהן, וכעת לא נחות על זרי דפנה. נשים שבחרות לאמר "איני יודעת" (אף שכמובן יש להן ידע מקצועי רב!), ומשקיעות מזמנן כדי לדעת עוד כדי להתקדם בקריירה, נשים שבחרות את מקום העבודה שלהן, שרוצות לקבל השראה, מידע והכוונה מנשים אחרות שעשו כברת דרך.

תודה רבה **למנטוריות המדהימות**, נשות המקצוע, בעלות הלב החם והנסיון הרב, שכל אחת פינתה מזמנה בהתנדבות מלאה ונפגשה עם אחת ממשתתפות התכנית באופן קבוע למשך כחצי שנה: **איילת חבה, בת-חן שלינגר, הילה אפשטיין, מיכל טמייט, רחל ארז, אבי טובולסקי, ענת קוטנר, אלירז פנטון, הודיה אוחנה, יעל נבנצל, יפעת אדרעי, ליבי קוסולאפטב, סופיה גורדייב, עדי מג'ער, ענת רוזנברג, רחלי נורמנד, שירה יעקב**.

באמת שאין לי די מילים להודות לכן.

אני מבקשת להודות להנהלת נשמת: למנכ"ל אבי טובולסקי, שבעצמו היה מנטור ונתן מזמנו וחלק מהידע הרחב והנסיון הרב שיש לו בתחום ניהול מל"כרים. תודה לסגנית המדרשה, הר' נורית רוקח, שעוזרת לי בחשיבה אסטרטגית וטקטית כאחד. ומעל כולם

- תודה לעומדת בראש 'נשמת', הרבנית חנה הנקין, אשת החזון והמעשה, שאיפשרה לתכנית הזו לקרום עור וגידים במקביל לתוכניות נוספות במדרשה המתרחבות (על הכולל החדש לנשים ב'נשמת' כבר שמעתם?).

תודה לכולם על האמון, והנה, כעת אנו על סף פתיחת מחזור ג' של תכנית 'השלב הבא', תאחלו לנו בהצלחה.

ואתן, מסיימות מחזור א' ו-ב' אהובות, המשיכו בדרכן זו. המשיכו לשאול, לברר, ללמוד, להשתלם, להיות סקרניות, לא לוותר, להעז, ולתת במקום עבודתכן שירות מקצועי.

המשיכו לעבוד לא רק מתוך חובה לפרנס, אלא גם מתוך סקרנות, על אף, בגלל ובזכות האתגרים.

ומעל הכל: סומכת עליכן שתמשיכו לשלב את דרך הארץ שלכן ואת התורה שלכן - גם בשוק התעסוקה.

לא תאמינו כמה העולם זקוק לכן.

תודה על הזכות לצעוד יחד, ומחכה כבר לעבוד אתכן, בעוד עשור או פחות, כמנטוריות המלוות נשים צעירות בתחילת דרכן בקריירה.

עלו והצליחו ויהי ה' עמכן בכל.

אתכן תמיד ומכל הלב,

אסתי



## צדק צדק תרדוף

### אזנש בזאביך

אחד הקונפליקטים שחוויתי בעבר בעבודה היה קשור למעסיקה שהיתה לי. הבעיה היתה שתמיד אני הייתי צריכה לעבוד קשה יותר מהקולגות שלי, ברמות האלה שהיא היתה דואגת לתת לי מטלות כל יום, כל היום, עד כדי כך שהיה לי קשה לקום ולדאוג לצרכים הפיזיולוגיים הבסיסים שלי כמו אוכל... וכו'

במגזר הפרטי ובתחום המכירות בכל סוף שנה יש דירוגים ובנוסים שנתיים. אני הייתי מדורגת בינונית, וכך גם הבונוס בהתאם לדירוג, ולא הייתי מבינה, למה היא מדרגת אותי בינוני למרות שנתתי מעצמי 300%!

ישבתי וחשבתי מה יכולות הסיבות: אולי בגלל שאני אישה? או בגלל שאני מהעדה? אולי כי אני נחשבת בעיני נחמדה? לאחר רצף של מקרים הגעתי למסקנה שהסיבה העיקרית היא בגלל שאני מהעדה. יותר נח לה לתת לי משימות רבות, ללא התחשבות...

קבעתי איתה פגישה פרונטלית, לדבר איתה, מה הסיבה שאני צריכה לעבוד יותר קשה ולהוכיח את עצמי כל יום כל היום מחדש?

היא אמרה לי שאם היא נותנת לי עבודה - היא יודעת בוודאות שזה יטופל באותו היום. אמנם זו נשמע כמו מחמאה, אבל התשובה שלה לא סיפקה אותי, ועד היום אני חושבת מהי הסיבה האמיתית. בכל מקרה בקשתי ממנה שוב שתחלק את המשימות בין כל העובדים באופן שווה.

**אזנש בזאביך (מוצ'איה), בת 31, מירושלים, בנקאית. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור א'.**



## לשנות או לא לשנות? זו השאלה!

### אזורה טייצאו

כשהגשתי מועמדות לתפקיד עו"ס משפחה ברווחה, אנשים אמרו לי: "ואו, איזה תפקיד קשה", וזה הבהיל אותי. מבחוץ יש המון סטיגמות על המערכת שבה אני עובדת, חלקן נכונות וחלקן ממש לא. לאט לאט הקשה הפך קל, ונכנסו לי אתגרים חדשים, בכל זאת זה התפקיד הראשון בעבודה שלי כעובדת סוציאלית, ואני מבינה שאני צריכה לגדול ולהתקדם או פשוט - רק לזוז. אבל זה לא פשוט לי לזוז...

עבודה ברווחה הינה במתכונת חירום בתוך השגרה. המשמעות היא שלעיתים קרובות ישנם אירועים חריגים, וטיפול במרכבויות שונות. לוד היא עיר מעורבת והיא רגישה יותר למצב הביטחוני והפוליטי במדינה שלנו. אנרגיה רבה מנותבת על שמירה על גבולות, על המעברים בין עבודה לבית, בין פגישה לפגישה וכו'.

האירועים האלה משפיעים עלינו, אם נרצה או לא. העמידה עם חוסן נפשי להיות שם עבור האחר יחד עם הקולגות והשמירה על המורל הכללי ועל החברות - כל אלו מעצבים את הזהות המקצועית שלי כעובדת סוציאלית, באופן שאני בכלל לא מודעת אליו ביומיום, כי אין לי פניות אמיתיות לראות את עצמי מהצד בתוך העומס.

בהתחלה חשבתי שאני לא רוצה לבצע שינויים כי אני 'פחדנית' אבל היום אני מבינה שעולה בי פחד מהשינוי, וגם זה טוב, כי חשוב לי שדברים יסתדרו על הצד הטוב ביותר, וחשוב לי להצליח. אחר כך חשבתי שאני 'מתלבטת בלי סוף' ושאני 'לא החלטית'. גם זו סתם אמירה שמורידה לי את הביטחון. והביטחון שלי הוא חשוב, כדי לגדול. אני צריכה ללכת על הבטוח.

היה בי צורך להגדיר מה מפריע לי כ"כ לקום ולעזוב את מקום העבודה, לעזוב את המוכר והידוע ופשוט לשנות ולכוון למקום עבודה פחות עמוס ויותר קליל.

אני מבינה שמה שמחזיק אותי זה עצם התפקיד. הוא שומר עלי בתוך האינטנסיביות של העבודה. לקח לי זמן להתיידד איתו ולהבין את גבולותיו. המקום הזה נותן לי תחושה של שליטה במעט, כמו אי של בטחון בתוך מציאות לא יציבה.

**אזורה טייצאו (נגה), בת 27, מלוד, עו"ס משפחה בלשכת הרווחה, לוד. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.**



## אם תרצו אין זו אגדה: תיאטרון יהודי אמוני מקצועי לנשים אסתר רוטמן

שמי אסתר, שחקנית יוצרת. יש לי הצגה שעוסקת בסיפור האישי שלי.

שירתתי בגדוד קרקל בתור מפקדת כיתה. באחד המסעות, נפצעתי בגב ונותרתי עם פריצת דיסק בחוליות- L5 L4 שפגעה ועודנה פוגעת בתפקודי. לקח לי מעל שנה להבין שאם אתבע את משרד הביטחון זה לא אומר שאני יורקת לבאר ששתייתי ממנה. וכן החלטתי לתבוע את משרד הביטחון ולדרוש התייחסות והכרה בהשלכות של אותה פציעה, אך גיליתי כי הדרך כרוכה בבירוקרטיות ארוכות והמאמץ לקבל את ההכרה נככת צה"ל אינו פשוט כלל. ההצגה מעניקה הצצה לתוך ההתנהלות אל מול המערכת.

בימים אלה חברותיי להצגה ואני, מגישות את ההצגה ל"קולות קוראים", לתחרויות ולמימונים שונים. באחת הפעמים שהגשתי את ההצגה ל"קול קורא", התקשרה אלי נציגה מטעם הפסטיבל וביקשה לראות וידאו של ההצגה. הסברתי שזאת הצגה לנשים בלבד, ואת הוידאו לא ניתן להעביר. היא אמרה שזאת בעיה, ואני אמרתי שקודם יצפו בסרטון (אלו היו ועדה של 3 נשים) ויחליטו אם אנחנו ראויים ואז נדבר על מי הקהל. אני מצאתי את עצמי בקונפליקט: האם לשנות את ההצגה שלי, כך שתהיה מותאמת להצגה מול גברים, או שאני בוחרת להישאר איתה כמו שהיא, ובכך להוריד את הסיכוי שההצגה שלי תיבחר לתחרות בפסטיבל.

ברמת העיקרון חברותיי להצגה וגם אני מציגות בפני קהל מעורב, אבל היה בנו רצון להציג דווקא רק מול קהל של נשים. וזה בעיקר בגלל שבתיאטרון היום, בטח לא בתיאטרון הפרטואריום, אין כמעט מקום להצגות שיוצגו לקהל לנפרד. "אפליה" הם קוראים לה, ולמה שנמנע הצגות שלא נותנת כניסה לכולם?! הם אומרים. אבל אני יודעת שלמרבית ההצגות המוצגות כיום אני לא יכולה להיכנס, בטח לא לשלוח תלמידות שלי, מפאת הצניעות. ובכל זאת אני מממנת אותם.

יש לי חזון להקים תיאטרון יהודי שלא נופל במקצועיות שלו. הכוונה ב"יהודי": תיאטרון נקי, עם תוכן ראוי, שפה נקייה וכל זה לצד מקצועיות שלא מביישת אף תיאטרון.

היום הצורך והרצון לתיאטרון במגזר עלה, ואני בטוחה שהוא רק ימשיך לגדול. יש הרבה יוצרים ושחקנים דתיים שמחפשים בית להופיע בו. מורות למגמת תיאטרון שמחפשות הצגות שיתאימו לתלמידות שלהן. זה רק עניין של זמן עד שהתיאטרון יקבלו הצגות שמופיעות בפני נשים בלבד. אני מתפללת להצליח להקים את התיאטרון היהודי המקצועי הגדול.

**אסתר רוטמן (יאלאו), בת 29, מירושלים, מרכזת הפקות ועוזרת ראש המחלקה לתיאטרון, מכללת "אמונה". לומדת קורסי השלמה לתואר שני בדרמה-תרפיה. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור א'.**



## הכרעה בין נאמנויות בעבודה אסצ'ילה גואדיה

אני עובדת כרכזת בתוכנית "עמיתים לבוגרים" אשר פועלים לקידום תהליכי החלמה של אנשים המתמודדים עם מגבלה נפשית באמצעות השתייכות לקהילה. התוכנית שלנו הינה שיתוף פעולה של החברה למתנ"סים ומשרד הבריאות ופועלת ברמה הארצית.

מטרותנו ליצור קשרים בין האדם לקהילתו באמצעות השתלבות בפעילויות פנאי, חברה והתנדבות הפתוחות לקהל הרחב. אנו מסייעים למשתתפים שלנו להגשים את עצמם, ליהנות מתחביבים, להכיר אנשים ולהרגיש משמעותיים, מחויבים ושייכים לקהילה שבה הם חיים. בנוסף, חשוב לנו ליצור חברה מכילה ונגישה למתמודדי נפש ולכן אנו פועלים לצמצום סטיגמות ומתן מידע על תחום בריאות הנפש בקיום סדנאות, אירועים וקבוצות.

הקונפליקט עימו התמודדתי הינו התנגשות בין שתי נאמנויות- נאמנות מול המטופל לצד נאמנות לקולגות, כלומר גורמי שיקום אחרים. הנאמנות היא אחת מאבני היסוד בקשר המסייע וביחסים שבין מטפל ומטופל. מעו"ס מצפים שיתמקד בטובת הפרט, בכבודו וב"יחודו ולצד זה נאמנות לקולגות היא גורם חשוב בכדי לקדם מטרות מקצועיות משותפות וגם כדי לשמור על אווירה טובה בעבודה.

במהלך עבודתי נתבקשתי להגיש מטופלים לוועדה לסל שיקום, שהמטרה הינה להגיש בקשות שמטופלים רוצים לקדם. רונית, שם בדוי, ביקשה ממני לעזור לה בקידום השכלתה וכן גם בשיקומה מבחינה נפשית על ידי הגשת בקשה לסל שיקום (תיאום טיפול וליווי השכלה). בשביל לקדם את בקשותיה גייסתי גורמי שיקום אחרים שמלווים אותה. אחד מהגורמים התנגד לכך וביקש לקדם את זה לבדו, בשיחה עם המשתתפת הבנתי שהיא ביקשה ממנו לפני כמה חודשים, אך לא התקדם שום דבר מאז. הסברתי לקולגה שכל מטרתי אינה לפגוע בעבודתו אלא לקדם את מטרותיה של רונית בכך שנפעל בשיתוף פעולה, אך גורם השיקום התנגד נחרצות בטענה שהוא גורם השיקום העיקרי והוא צריך לעשות זאת.

בתור עובדת סוציאלית שמלווה את המטופלת הרגשתי קונפליקט בין חובתי לפעול בכדי לקדם את מטרותיה של רונית (וגם לשמור על שמו הטוב של השירות) לבין הרצון שלי לשמור על כבודו של הקולגה. בכדי שגם רונית וגם הקולגה לא יפגעו, ביקשתי ממנו שהוא יקדם את התהליכים עבורה והחלטתי שאני 'אשאר בתמונה', ואם אראה ששום דבר לא מתקדם, אני אתערב, מכיוון שטובת הפרט הוא הדבר הכי חשוב עבורי, כעו"ס"ית.

בהכרעה בין נאמנויות נדרשת אשת המקצוע להפעיל את שיקול דעתה – שיקול דעת המבוסס על שילוב של ידע תאורטי עם ניסיון וחכמת המעשה.

**אסצ'ילה גואדיה (קפאלה), בת 26, מקרני שומרון, עובדת סוציאלית, רכזת תכנית 'עמיתים לבוגרים' כפר סבא. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.**



## ביקורת בונה הודיה אברהם

אני גגנת בירושלים, ניהלתי גן ילדים במשך 5 שנים בשכונת גאולים (בקעה). הקונפליקט שאספר קרה בשנה הרביעית שלי בעבודה שלי כמנהלת גן. הייתי אז בחופשת לידה של נעם, הבן הרביעי שלנו. קיבלתי שיחת טלפון ממפקחת הגנים של איזור העבודה, ובשיחה היא שיתפה אותי שהורים מהגן שלי הגישו לה מכתב תלונה עלי ושהיא רוצה לדבר איתי על זה. קודם כל, שאלתי אותה על מה בדיוק התלונה שלהם? ככה, כדי להבין את הכיוון של התלונה והבנתי שמדובר על אי-שביעות רצונם מדרך עבודת החינוך שלי.

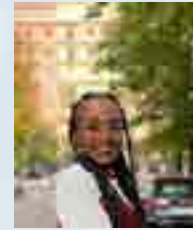
היא אמרה שחשוב לה שנדבר על הדברים שכתבו וביחד ננסה לחשוב מה אפשר וכדאי לעשות. אי לכך קבענו מועד אחר לשיחה, ובינתיים ניסיתי להקשיב לרגשות שהציפו אותי. חשבתי לעומק על אנשים שכדאי לי לדבר איתם על הקונפליקט. אנשים שיכולים להזדהות עם התחושה שלי מתוך היכרותם אותי ואת המסירות שאני משתדלת לעשות בעבודת חינוך ילדי הגן. ב"ה זכיתי להכיר הרבה אנשים שמכירים אותי גם בתחום העבודה, חברות, מדריכות, גגנת מובילה, צוות הגן יועצת גגנת מדהימה ועוד. הרגשתי שאני מוקפת באנשים טובים, שבאמת מבינים את מה שאני עוברת ומחזקים אותי. בנוסף באותה תקופה הרביתי בתפילה לה' יתברך ובקשתי שיעשה את הטוב בעיניו.

אחרי שנתתי לרגשותיי לצוף החוצה ולהבין שב"ה אני מתפקדת בעבודה בצורה מקצועית ואנושית ככל יכולתי, ניגשתי לשיחה "הקשה" עם המפקחת שלי. המפקחת הקריאה לי את המכתב שהגישו לה (מסתבר שאלו שתי אמהות בגן שיש להן ילדים עם קשיי התנהגות וקשיים במוטוריקה והמלצתי להפנות אותם לקבל טיפול מקצועי. האמהות סוברות שהקושי נמצא דווקא אצל הגגנת). לאחר שהמפקחת הקריאה את המכתב, היא שאלה אותי מה אני חושבת על הדברים שלהן? אמרתי לה שב"ה אני לא מושלמת ותמיד יהיה לי במה להשתפר ולהתקדם במקצוע, גם אם זה בקבלת יעוץ מאנשי מקצוע או בהשתלמויות ייחודיות לגגנות שמקנות דרכי חינוך מגוונות וחדשניות וכו'.

לאחר חופשת הלידה חזרתי לגן, הרגשתי שהאווירה היתה קצת מתוחה. חלק מההורים לא האירו לי פנים כבעבר וחלק חיבקו ובירכו אותי באהבה. השתדלתי להיות מתלמידתו של אהרון הכהן: אוהבת ורודפת שלום. חייכתי ובירכתי לשלום באהבה את כל הילדים וההורים. ברוך ה' לעד, באותה שנה השתתפתי בהשתלמות מיוחדת שעזרה לי לשפר ולשדרג את פני הגן. הצלחתי לגייס משאבים וכלים מקצועיים, להביע את כל היכולות שלי ולהרגיש סיפוק פנימי עמוק בליבי!! והכי שימח אותי שבסוף אותה שנה כל ההורים פירגנו לי ולצוות על עבודה מושקעת בגן.

ובקשר לאמהות שהתלוננו עלי, ייאמר לזכותן שבסוף שנת הלימודים הן הגישו למפקחת מכתב שני ובו כתבו לה שהן ראו שינוי לטובה ושהשנה הסתיימה בהצלחה ב"ה.

הודיה (ינגסו) אברהם (היילה), בת 37, מירושלים. גגנת בשכונת בקעה, משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור א'.



## האתגר בחיפוש משרה גנט ארגאו

אחרי שסיימתי את התואר בעבודה סוציאלית היה לי חשוב לא 'לקפוץ ישר למים', אלא לקחת שנה רגועה יותר לפני שאני מתחילה לעבוד ממש כעובדת סוציאלית, לכן בחרתי לעבוד בתור מדריכה שיקומית ב"הוסטל שיקומי לבנות נפגעות טראומה מינית" בבאר יעקב.

אני זוכרת שממש התלבטתי בנושא, כי ידעתי שכאשר יש יותר וותק במקצוע, זה משפר את השכר ומקדם את ההכרות עם המקצוע בשטח (הרי יש כל כך הרבה תחומים בעו"ס), בכל זאת היה לי חשוב לקחת את החופש הזה, אחרי שלוש שנים אינטנסיביות של לימודים בתואר. וגם היה חשוב לי להכיר את העבודה החשובה של המדריכים בעולם השיקום.

בשנה לאחר מכן, הבנתי שזה הזמן המתאים ביותר להתחיל לעבוד ממש כעובדת סוציאלית. לקראת סוף השנה נסעתי לטיול באיטליה. מאד נהניתי בטיול, אבל אני אדם שחוזר מהר למציאות. הטיול היה מאד חוויתי, אבל מיד כשחזרתי לארץ, רציתי כבר להתחיל לעבוד כעו"סית. התחלתי לחפש עבודה. היה לי חשוב בתפקיד שהשעות יהיו גמישות, שהשכר יהיה מתגמל, ושזה יהיה בתחום של בריאות הנפש וגם 75% משרה. ואז הבנתי שחיפוש עבודה מצריך הרבה מאד סבלנות עד שמוצאים את מה שחשוב לנו...

לקח לי לפחות ארבעה חודשים עד שמצאתי את העבודה שמתאימה לי. זה היה אתגר ממש לא פשוט בשבילי, כי אני אדם שאוהב לעבוד, אני אוהבת להיות כל הזמן בתנועה, ופתאום הייתי צריכה להיות בהפסקה מזו, רוב היום שלי היה ריק, ורק הייתי עסוקה בחיפוש אחר עבודה. היו פעמים שחשבתי סתם לעבוד בינתיים כמוכרת בסופר, כדי למלא את הזמן וגם כדי להרוויח כסף.

בכל זאת לא ויתרתי עד שמצאתי את המשרה שסיפקה לי את רוב התנאים שדרשתי. הבנתי שזה בסדר שיש תקופות שלא עובדים כי מחפשים משהו יותר מתאים. צריך לדעת שתקופת החיפוש לפעמים ממש קשה, וכדאי להיות באמונה שה' מסדר את הכל במקביל לכך שאני עושה את כל ההשתדלות שלי.

בסוף באמת חזרו אליי עם מייל והזמינו אותי לראיון, וקיבלתי את המשרה שאותה רציתי. וזה עשה לי טוב, למרות כל הזמן שעבר עד שמצאתי אותה. זה היה שווה את הסבלנות הזו.

גנט ארגאו, בת 25, מבאר יעקב, עובדת סוציאלית בתחום בריאות הנפש, ירושלים, ובנוסף, מדריכה בתכנית 'מעין המשך' ב'נשמת'. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.



## המעבר לתפקיד הבא יפה בלטה

עבדתי בארגון מאוד גדול וכשרק התקבלתי לעבוד שם מאד התלהבתי משום שזו היתה המשורה הראשונה שלי בתפקיד שקשור לתואר שלמדתי.

התחלתי בתפקיד מיישמת IWD ולאט לאט התברר לי שהתפקיד אותו אני מבצעת הוא לא מה שציפיתי בפועל. הרגשתי שאני לא מצליחה לממש את מלוא הפוטנציאל שלי בתפקיד הזה וגם פחות התחברתי לתפקיד.

החלטתי לבצע שיחה עם המנהל שלי ולהציף את תחושותי בקשר לתפקיד שאני מבצעת, וביקשתי לעבור לתפקיד מפתחת RPA. נאמר לי שיקח קצת זמן עד שזה יקרה משום שלוקח זמן לדברים לזוז בארגון גדול (הרבה בירוקרטיה). אני יצאתי אופטימית מהשיחה והמשכתי לעבוד כרגיל, בציפייה שהתפקיד שלי ישתנה בקרוב.

הזמן עבר וראיתי שעדיין אין שינוי בקשר לתפקיד שלי והתחלתי להתרגל אליו.

בינתיים המנהלים הספיקו להתחלף והתחלתי להתלבט האם כדאי לעשות שוב את אותה השיחה עם המנהלת החדשה, כלומר לבקש לעבור לתפקיד מפתחת RPA שנשמע לי מעניין ומתאים לי יותר, ושבו אוכל ללמוד ולהתפתח יותר, ושיש לו יותר ביקוש בחוץ, או להישאר בתפקיד שהייתי בו, שהיה לי נוח, אבל שיש בו פחות ביקוש בחוץ, כלומר הוא היה רלוונטי יותר לחברה הספציפית שהייתי בה ופחות בחוץ.

ההתלבטות היתה קשה משום שכבר התחלתי להתרגל לתפקיד הזה, והיה לי נוח להישאר שם ולשלב את זה יחד עם לימודי התואר מאשר להתחיל בתפקיד החדש, להתרגל שוב ולהתאמץ בלהוכיח את עצמי ואת היכולות שלי.

משום שזו מנהלת חדשה, היתה שיחה אישית לכל עובד איתה, והחלטתי שאני מנצלת את ההזדמנות בשביל לבקש לעבור לתפקיד מפתחת RPA שיותר עניין אותי. נענית בחיוב ושה בבדיקה ואכן כך היה. המנהלת עדכנה אותי בהתפתחויות בקשר לבקשה שלי ובסופו של דבר עברתי לתפקיד הזה.

בהתחלה כמובן שהיה קשה ועמוס עם התפקיד החדש והלימודים יחד, אבל למדתי לשלב בין שניהם. הרגשתי שאני מממשת את היכולות שלי בתפקיד והייתי מרוצה, ככה שזה היה שווה את זה.

**יפה בלטה (איילה), בת 27, מקרית גת, עובדת בחברת ג'ון ברייס. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.**



## תיעודף מטרות טירויה מקרה

בהיותי סטודנטית עבדתי במשרת סטודנט באחד ממשרדי הממשלה. שמחתי מאוד שמצאתי משרה נוחה ומעניינת והגעתי בגישה חיובית ורצון ללמוד. אמנם המשרד היה קטן (מנהלת, מזכירה וסטודנטית) אך הוא היה אחראי על היקף רחב של עבודה. בהתחלה מנהלת המשרד הסבירה לי על פעילות המשרד, ועל התפקיד שלי, לאחר מכן המזכירה לימדה אותי את הצד הפרקטי של התפקיד. הסטודנטית הקודמת עזבה לפני שעשתה לי חפיפה מסודרת ולכן לא הבנתי באמת את היקף ואחריות התפקיד. בהתחלה 'הסתערתי' על התפקיד וניסיתי לעשות את הטוב ביותר, אך לאט לאט הבנתי שיש חוסר התאמה בין היקף התפקיד והאחריות, לעובדה שמדובר בסה"כ בתקן של סטודנטית. ראיתי שהמצב הזה מקשה עליי והעומס שנוצר לא מיטיב איתי ועם הלימודים שלי לתואר במשפטים.

הבנתי שלנסות להתמודד עם זה לבד זה לא נכון מבחינה אישית וגם מבחינה מערכתית, ולכן החלטתי לפנות למנהלת ולשתף אותה בקשיים הטכניים והמהותיים שבהם נתקלתי. ייאמר לזכותה שהיא הייתה מקסימה וקשובה ומאד נחמדה. היא שאלה מה יכול לעזור לי, ואמרתי שבצד הטכני יש היום המון כלים טכנולוגיים שיכולים להוריד מאיתנו את העומס, וגם לאפשר לציבור גישה יותר יעילה ונוחה לשירותי המשרד.

המנהלת אמרה שאכן לפני שהגעתי התחילו לעבוד על אתר למשרד שיענה על הבעיות הללו ושהיא מוכנה יחד איתי 'לדרחוף' את העניין. ובצד המהותי הסברתי לה שיש לי צורך להבין יותר לעומק את התפקיד ושיש דברים שאני עדיין לא מבינה איך היא עובדים. לבעיה הזאת היא הציעה לי לקבוע פגישה עם הגורמים הרלוונטיים על מנת שאבין את התפקיד בצורה יותר טובה. ואכן שני הדברים התקיימו, נפגשנו עם צוות מתכנתות ויחד איתן נבנה האתר לפי צורכי המשרד וגם הפגישות שהתקיימו עזרו לי להבין יותר טוב את התפקיד.

אך למרות כל השינויים עדיין הרגשתי שהתפקיד גוזל ממני יותר זמן ואנרגיה ופוגע לי גם בלימודים ולכן החלטתי לעזוב, זו היתה דילמה לא פשוטה במיוחד אחרי כל המאמץ שהושקע, אך במבט אחורה זו הייתה החלטה נכונה שאפשרה לי להתמקד בהצלחה הלימודית שלי בתואר.

**טירויה מקרה (מקווננט), בת 30, מבית שמש, עורכת דין. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור א'.**



**קונפליקט חצי פתור**  
**מוריה טגניה**

בעזרת תכנית "השלב הבא" עם אסתי המדהימה הגעתי למסקנה לעשות הרחבה לחינוך המיוחד.

לאחר המסקנה שהגעתי שכן להתחיל את לימודי ההרחבה, נוצר לי קונפליקט גדול: מתי נכון וכדאי להתחיל את הלימודים??

האם להתחיל השנה כבר בסמסטר ב' או בשנה הבאה? איך אני אסתדר עם ילדים קטנים ב"ה שדורשים הרבה טיפול והשקעה?

פחדתי איך לשלב בין הלימודים לטיפול בילדים, אך בחסדי שמיים, הצלחתי להרשם לסמסטר ב', "אין הדבר העומד בפני הרצון". עם כל הפחד שהיה לי, אני מאוד שמחה שהתחלתי ללמוד כי תמיד יש סיבות וקל יותר לדחות מאשר לאתגר את עצמי ולהתקדם בחיים.

אך הקונפליקט נשאר חצי פתור, מפני שאני עדיין צריכה עזרה עם הילדים באיסוף מהמסגרות.

בעלי ניסה לבקש לשנות את שעות העבודה שלו אחה"צ, כדי שאני אוכל ללמוד, אך ללא הצלחה.

בעז"ה אני צריכה להסתדר ולמצוא פתרון ואני מאמינה שאצליח.

**מוריה טגניה (בלצ'או), בת 28, מירושלים. עובדת בתחום ההוראה בבי"ס לומדת לימודי הרחבת תואר לחינוך מיוחד משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.**



**"יום אחד אני אהיה כמוכם, ואתם תראו"...**

**יפית אבוהי**

פגשתי לא מזמן מטופלת פנסיונרית ממוצא רוסי, שעבדה עד לא מזמן כרופאה ופרופ' במחקר. היא שיתפה אותי בסיפור החיים שלה, בעלייה לארץ ובקושי להשתלב מקצועית. למרות קשיי השפה והקליטה, לאורך השנים היא התעקשה להגיע לדרגת פרופסורה. מה שהניע אותה להתקדם היה הרצון להוכיח לאחרים שהיא כמוהם ולא פחות. מידי פעם, תוך כדי השיחה, היא אמרה לי "את יודעת על מה אני מדברת". הבנתי שהיא אומרת לי את זה כבת העדה האתיופית שהגיעה כביכול להישג משמעותי ועובדת בבית חולים כקלינאית.

אותה אישה נראתה שמחה בחלקה, בהישגים המקצועיים שהשיגה ובמשפחה שהקימה. אי שם בצעירותה, בנקודה מסוימת בחיים שלה היא החליטה להיות חלק אקטיבי בשינוי שהיא רצתה לראות בחברה הישראלית, ולשם היא כיוונה.

אחרי שנפרדנו חשבתי אם גם אני רואה את עצמי במקום הזה. חיה את חיי המקצועיים, לאורך שנים, בתודעה ש"אני אוכיח להם". הרי תחושות הגזענות והאפליה לא זרות לי וגם רגשי הנחיתות, שעם הזמן השתנו חלקם למשאלה הפנימית הקטנה הזו- "יום אחד אני אהיה כמוכם ואתם תראו". אבל אולי המשאלה הזו בעצם מנציחה ומחזקת את תודעת השוני והפירוד בינינו? (הם ואנחנו) או שהיא דווקא מקרבת בינינו (בסופו של דבר אנשים מכל קשת החברה עובדים יחד בכל המרחב התעסוקתי: הוראה, שירות, תחזוקה, היי טק, רפואה וכו')?

באופן אישי, אני מרגישה שהרצון הזה להוכיח משהו לאחרים מעורר בי רגשות של כעס והאשמה וחיפוש פתרונות באישורים חיצוניים. שינוי חברתי-תעסוקתי קורה מתוך תודעה פנימית שכל האפשרויות וההזדמנויות פתוחות, ומשם מתעורר הרצון האמיתי. אני יכול להיות ולעשות הכל- מה אני בוחרת? כשאני הייתי קטנה לא חלמתי להיות רופאה או טייסת. מה שראיתי סביבי אלו היו האפשרויות שהכרת.

כמרפאה בעיסוק ממוצא אתיופי, שינוי חברתי קורה במפגשים שלי עם אנשי צוות שונים בבי"ח ובשיח איתם, במפגשים עם מטופלים ובני משפחה, בהיחשפות שלהם אלי ושלי אליהם, וגם כלפי חוץ, בחלוק הרופאים שאני לובשת (שלפעמים מעורר מבטים מתפללים).

השינוי כבר במציאות וקורה יום יום, ויכול להתפתח לכל כיוון שאני ארצה. באופן טבעי.

**יפית אבוהי, בת 28, מראש העין. מרפאה בעיסוק, בית חולים 'בלינסון', מחלקות: פנימית א' וגריאטריה. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור א'.**





## החלטות מאחורי הגב?

### קנוביש בלטה

אני עובדת עם נוער במסגרת מחלקת רווחה.

בעבודה זו יש אינטראקציה עם הנערים ועם כמה גורמים נוספים בקשר לכל נער ונערה לגבי התהליכים שהם עוברים. העבודה מול גורמים נוספים מהווה כח ועוזרת לנו כמה שיותר לדייק ולתת מענה הולם לנערים בכל תחומי החיים שלהם, אך לא מעט פעמים יש כמה אתגרים בתיאום גרסאות והסכמות.

אחת ההתמודדויות, מני רבות, שהיו לי היא: היתה לי נערה אשר היתה עם בעיית תקשורת, וזה בא לידי ביטוי בכך שהנערה רוב הזמן בחייה נמצאת לבד, גם בבית הספר וגם בשעות אחר הצהריים היא מבלה רק עם עצמה ונמנעת באופן חריג מיצירת קשרים חברתיים.

על מנת לראות מה הבעיה ולתאם לה תהליך טיפולי התכנסנו כל אנשי המקצוע והנערה עם הוריה לוועדה אשר תדון בכך.

ובעקבות מילים שהנערה אמרה והדליקו נורה אדומה אצל כל חברי הוועדה בסוף הוועדה כמה גורמים מקצועיים הגיעו למסקנה שהנערה עברה פגיעה מינית בילדותה וקבעו לה מסגרת אחת ספציפית שיכולה להתאים לה.

שמעתי זאת ולא הסכמתי עם הדרך שבה הם החליטו שאכן במאה אחוז הנערה עברה פגיעה כזו, מבלי לברר יותר לעומק ובלי לקיים שיח עם הנערה, ועוד יותר החליטו על מסגרת בשביל הנערה מאחורי גבה!

היתה בי התלבטות קשה אם להמשיך באותו קו מחשבה שלהם, או שאני מתעקשת על הדרך שלי, למרות שאני עובדת די חדשה ופחות מנוסה מהם בתחום.

קנוביש מתקו (בלטה), בת 27, מקרית גת, עובדת סוציאלית ברווחה, משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.



## העולם שייך לצעירים?

### פלגוש טגניה

שלום, קוראים לי פלגוש והשנה הנוכחית הינה שנת הסטאז' שלי במקצוע אותו למדתי- חינוך מיוחד.

השנה חוויתי לא מעט קונפליקטים מסוגים שונים והיום אבחר להציג אחד מהקונפליקטים המרכזיים שליוו אותי וב"ה גם נפתרו. השנה התחלתי להיכנס לתוך שדה החינוך ממש, אני מורה עמיתה לכיתת תקשורת ברמת תפקוד בינונית-גבוהה תלמידים בכיתה ג'.

הקונפליקט והקושי הראשוני שהיה לי הוא- **עמידה מול כיתה ודיבור סמכותי**. לרוב, הכיתות של החינוך המיוחד מורכבות ממספר רב של אנשי צוות, החל מאנשי צוות פרא-רפואיים ועד תומכות ההוראה והמחנכות. מחנכת הכיתה היא מעין "מנהלת" ועליה לסדר את המערכות של כל אנשי הצוות וכן גם של התלמידים ובתוך כל זה גם להיות בקשר רציף עם ההורים.

הקונפליקט והקושי המרכזי שהיה לי הוא שהרגשתי שאני עוד צעירה בתחום ועם ניסיון מועט בתוך הכיתות, מצב שכזה נתן לי להרגיש בהתחלה שאין בי עדיין את הסמכות של מורה כמו אותן מורות וותיקות הנמצאות בתוך בית הספר.

בתחילת השנה הרגשתי שהתלמידים מתייחסים אלי כאילו אני בת שרות (כי אני נראית צעירה) וזה פגע בי. הרגשתי כי כל הביטחון שלי יורד וזה השליך גם על הביטחון שלי לעמוד מול תומכות ההוראה, כשהייתי צריכה לבקש מהן משהו, אני זוכרת איך כל פעם רעדתי והתביישתי כי הן מבוגרות ומכירות את הכיתה יותר טוב כי זו השנה השלישית שהן מלוות את התלמידים.

ב"ה הקונפליקט והקושי הזה נפתר ע"י זה שניהלנו שיחה עם כל הצוות על מה שאני מרגישה, וכן גם עשיתי עם עצמי עבודה על דיבור חיובי ומעצים כלפי עצמי וכך זה השפיע על ההתקדמות שלי.

הבנתי שהכל זה עניין של זמן ולמידה ובסוף לומדים לאט ומשתנים ומשתפרים יותר ויותר.

פלגוש טגניה (קסה), בת 26, מבית שמש, מורה עמיתה בבי"ס לחינוך מיוחד בירושלים. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.



## שדר אחיד בצוות

### רחל טקה

בחרתי לשתף בקונפליקט שחוויתי בעבודתי כאני גננת בגן תקשורת, גן ASD לילדים המאובחנים על הרצף האוטיסטי. הגן מנה שמונה ילדים מקסימים ושובי לב. הגן כולל: שתי גננות, שלוש סיעות, בת שירות וארבעה מטפלים מהפרא-רפואי.

בחרתי להתמקד בילד מתוק מהגן, אקרא לו עידו (שם בדוי). עידו ילד בן 4 שאובחן עם אוטיזם בתפקוד נמוך-בינוני. עידו היה ילד מתוק מאוד שמתקשה בוויסות רגשותיו, קושי המתבטא בבכי רם, צעקות, השלכת ציוד וקושי בקבלת מרות. אציין כי עידו לא דיבר, אוצר המילים שלו היה דל והוא תיקשר בעיקר באקולליה (חיקוי מילים / משפטים).

הקושי העיקרי שחוויתי עם עידו היה חוסר האחידות שלנו כצוות בגן. עידו ילד ששובה את לב כולם, ילד המעורר חמלה (עד לאחרונה הוא היה ניזון רק מבמבה ומתוספי תזונה), דבר שגרם לצוות לרחם עליו ולא לדרוש ממנו כללי התנהגות וגבולות בסיסיים.

במהלך השנה ניסינו לגבש גישת התנהלות אחידה בה כל הצוות יפעל מול עידו, גישה הכוללת הגדרת גבולות ברורים, דרישות בסיסיות של התנהלות לפי המערכת היומית (סדר היום מתנהל לפי מערכת המורכבת מסמלים המופיעים ליד כל תמונה של ילד). הדרישה מעידו הובילה לרוב לבכי, צרחות והשתטחות על הרצפה. בשיחה שניהלנו הדגשנו כי יש לעזור לעידו כשמתקשה להתנהל לפי סדר היום אך לא לוותר לו ולעמוד על הדרישה שלנו.

לצערי לא הצלחנו לגבש דרך התנהלות אחידה משום שלכמה אנשים מהצוות קשה היה לראות את עידו בוכה וצורח והם התקשו לעמוד מולו. זהו מצב מאוד מורכב משום שלעידו יש פוטנציאל מאוד גדול לעבור תהליך ולרכוש מיומנויות שונות אשר יתרמו לו במהלך היום, בנוסף להוריו היתה ציפייה גדולה לראות התקדמות, אם זה בפן השפתי וכמובן בפן ההתנהגותי, משום שהם מאוד התקשו להתמודד איתו בבית.

גם חודשים ספורים לקראת סיום השנה לא הרפינו, והמשכנו להיות מלאי תקווה שנצליח לעזור לעידו ולקדמו ואכן, ראינו שיפור במהלך הזמן.

**רחל טקה (מלסה), בת 27, מפתח תקווה, גננת-עמיתה בגן תקשורת, בפ"ת. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.**



## חילופי הנהלה

### רויטל יאלו

התחלתי את עבודתי בסטאז' בבית ספר חברתי צומח בירושלים עם מנהלת שנתנה בי אמון גדול וליוותה אותי באתגרי השנה הראשונה בהוראה. בית הספר נמצא במרחק של מעל שעה נסיעה מביתי. בסופה של השנה התלבטתי אם נכון לי להישאר בבית ספר עם מנהלת מדהימה ועם ערכים שאני מאד מאמינה בהם למרות המרחק. בזכות התהליך המדהים שעברתי עם הכיתה והקשר עם הצוות החינוכי בכלל ועם המנהלת בפרט, החלטתי להמשיך בבית הספר עם הכיתה שלי.

במהלך הקיץ, מסיבות כאלו ואחרות, המנהלת החליטה לעזוב את ניהול בית הספר ועדיין לא היתה לה מחליפה. עמדתי בצומת דרכים משמעותית, מצד אחד הרגשתי מחויבת לבית ספר, לתלמידים ולהורים. אך מצד שני הרגשתי פגועה מהדרך בה התנהלו הפיקוח והעירייה וחששתי מאד מחוסר הודאות הגדול.

הרגשתי שאני רוצה להמשיך ללמד בבית הספר בעיקר בזכות הערכים המיוחדים של בית הספר אותם המנהלת הובילה. כשהמנהלת הודיעה שהיא מסיימת את תפקידה בתום השנה, הרגשתי שהקרקע הבטוחה אליה תכננתי לצעוד בשנה השנייה בעבודתי אינה בטוחה כלל ואני צריכה להחליט האם להמשיך למרות הכול או לחפש עבודה קרובה יותר.

הרגשתי מחויבת לתלמידים ולמרות חוסר הודאות החלטתי להמשיך עם הכיתה שלי. בתחילת השנה חוויתי קושי גדול עם המרחק ועם הגישה השונה של המנהלת החדשה. למדתי למצוא את הדרך בעזרת דיאלוג והצלחתי לצלוח את חודשי תחילת שנה. באמצע השנה יצאתי ב"ה לחופשת לידה. במהלך חופשת הלידה שוב עמדתי מול החלטה חשובה, האם לחזור מחופשת הלידה בזמן ה"מקובל" ולחזור לתלמידיי שמחכים לי או לאפשר לעצמי להוריד הילוך ולהאריך למשך חצי שנה? ההחלטה היתה לי קשה מאד אבל הרגשתי שהפעם אני צריכה להיות מחויבת לעצמי ולמשפחה שלי. לכן, בחרתי להישאר בבית עד סוף השנה. לקראת שנה הבאה שוב הייתי צריכה להחליט האם טובה לי המסגרת של בית הספר.

לאחר מחשבה מרובה, החלטתי להיפרד באהבה גדולה מבית הספר בו התחלתי ולמצוא מקום שיותר יתאים לי, מקום קרוב יותר מבחינת המרחק וגם קרוב לערכים שחשובים לי בעבודה.

**רויטל יאלו (וורקו), בת 26, מבית אל, מחנכת, משתתפת בתכנית השלב הבא, מחזור ב'.**

## לאן עדיף להתקדם, לעומק או לרוחב?

### תמר ווסה

שמי תמר ואני בוגרת תואר ראשון בביו-אינפורמטיקה. לאחר סיום התואר כשהתחלתי את עבודתי נכנסתי לצוות שתחום העבודה בו התאים לי וסיקרן אותי. במהלך עבודתי בצוות למדתי מושגים שונים, רכשתי כלים חדשים והתמקצעתי בהם. בנוסף לכך העבודה בצוות היתה באווירה טובה ואיכותית. כל אחד בצוות היה יכול להביע את עמדתו בנושאי המשימות והיתה שיתופיות רבה. סה"כ העבודה הייתה טובה.

לאחר כשנה החברה גדלה והתווספו תחומי עניין חדשים שהחברה התחילה להתעסק בהם ובכך נפתחו הזדמנויות לעיסוק והרחבת הידע בעוד תחומים. כתוצאה מכך תהיתי לעצמי האם עליי לבקש לעסוק בתחום נוסף וכך התעורר בי הקונפליקט מה נכון עבורי, האם להמשיך בצוות הנוכחי כרגיל או האם עלי לנסות להתפתח לעוד תחומים וליזום שיחה עם ראש הפיתוח על עניין העבודה גם בצוותים אחרים. התלבטתי האם העיסוק בעוד תחומים הוא נכון עבורי או שמא עליי לצבור ידע נוסף בתחום של הצוות הנוכחי. מצד אחד הצוות הנוכחי אכן עסק בתחום שמאוד מסקרן אותי ואני בכללי בשאיפה להתפתח ולהתמקצע בו וכמו שצינתי לעיל טוב לי בצוות.

עוד מחשבה הייתה על כך שאולי עדיף להשקיע את הזמן בהתמקצעות בתחום אחד לעומק מאשר להתפרס לעוד תחומים ואז אולי לפספס את העקרון של צבירת נסיון בתחום ספציפי לאורך זמן ארוך. מצד שני יש את הרצון להתפחות מקצועית ואישית ולגיוון ורענון של תחומי העניין.

לאחר מחשבה על הקונפליקט הזה החלטתי שנכון לי להתפתח לעוד תחומי עניין ורציתי ליזום שיחה עם ראש הצוות בכדי לייצר שקיפות ולהציג בפניו את בקשתי ולאחר מכן ליזום שיחה עם ראש הפיתוח. בסופו של דבר החברה התקדמה לעבר שינוי צורת העבודה והצוותים וזה כמובן פתח לי פתח ליזום את השיחות הנדרשות להשמיע את מחשבותיי בנושא וליצור את התמונה העתידית אליה שאפתי.

**תמר ווסה, בת 24, מראשון לציון, מתכנתת. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור ב'.**

## דיסאונס בין ציפיות ובין המציאות

### ראשית ישראל

אני רוצה לשתף אתכם בשני מקרים בהם חוויתי קונפליקט במקום עבודתי בשני מקומות עבודה שונים. הראשון כשעבדתי בעמותה בתפקיד שהוא מאוד אינטנסיבי ודורש, ועם כל זאת הייתי מוכנה להמשיך בעבודה. הבעיה היתה בחוסר הגמישות של הדרג הקובע בעמותה, חוסר בכח אדם ועם כל המצב הנ"ל לא דאגו לתנאים טובים למי שכבר עבד ממילא, אלא אדרבה, הוסיפו עוד תחומי אחריות והדגישו את החשיבות של הירתמות בשעת קושי. היה דיסאונס בין הציפיות והדרישות לבין מה שקרה בפועל, ולאחר שהבנתי שאין כל כך עם מי לדבר - התפטרתי.

המקרה השני קשור למגזר ציבורי, שנתפס לרוב כיוקרתי וככה שמקנה ביטחון, יחד עם זאת 'אליה וקוץ בה'. הסוגיות שנתקלתי בהן באותו משרד שעבדתי בו היו מהותיות עבורי, ועוררו אותי לחשוב ולנסות לבדוק למה דברים מסוימים מתנהלים באותו אופן שהתנהלו, מעין קיבעון מסוים שפוגע במשאב האנושי. כאשר אנחנו, העובדים, היינו מדברים ביננו על המצב, הוותיקים שנמצאים בארגון מעל ל 30 שנה היו אומרים שככה זה, ואין יותר מידי הזדמנויות לשינוי ולהתקדמות בתפקיד. הם נשארנו בעבודה הזו מטעמי מטעמי ביטחון ונוחות, אם כי איבדו כל מוטיבציה בעבודה. כאשר בדקתי מה קורה במשרדים אחרים, אמנם ההתנהלות של כל מנהל/ת היה אחרת, אך מבחינת ההתנהלות של המשרד וההוראות שמגיעות מהמטה המרכזי - הדברים היו דומים. צריכים למלא אחר ההוראות שדורשים ולהגיע ליעדים בדרכים לא דרכים, גם אם הדברים לא מובנים, וגם אם אין צוות מקצועי. לכתחילה, חשבתי שבמגזר הציבורי הדברים יתנהלו אחרת, קרץ לי העולם הזה וחשבתי להתפתח בו, אך התפטרתי משם לאחר כשנתיים.

בשני המקרים המתוארים, הייתי שמחה ורוצה לשנות את הדברים מלמעלה. לא היה אפשר לשנות דברים מלמטה (אלא אם כן יש קשרים), כי מי שנמצא למעלה לא היה מוכן לקבל או לשמוע על דרך אחרת, ורק מי שהיה בעמדת הכח הוא זה שהשפיע.

**ראשית ישראל (מנגשה), בת 30, מירושלים, רכזת דיור ומתאמת טיפול, עמותת שק"ל, ירושלים. משתתפת בתכנית 'השלב הבא', מחזור א'.**

## על הכתבות:

### משתתפות תכנית 'השלב הבא', תשפ"ג:

- ✓ אושרה טייצאו, בוגרת תואר ראשון בעבודה סוציאלית באוניברסיטת בר אילן, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 1991. נשואה+2, גרים בלוד.
- ✓ אזנש בזבאיך, בוגרת תואר ראשון במנהל עסקים במכון טל, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2004. נשואה+2, גרים בירושלים.
- ✓ אסצ'ילה גואדיה, בוגרת תואר ראשון בלימודי עבודה סוציאלית במכללת הדסה. עובדת סוציאלית, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2003. יחד עם בעלה הם גרים ישוב קרני שומרון.
- ✓ אסתר רוטמן, בוגרת תואר ראשון בחינוך ותיאטרון במכללת אמונה, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 1991. נשואה+2, גרים בירושלים.
- ✓ בת אל שואעי, בוגרת תואר חינוך בלתי פורמלי ואזרחות במכללת אפרתה. משפחתה עלתה מאתיופיה בשנת 1990. נשואה, גרים באור עקיבא.
- ✓ גנט ארגאו, בוגרת תואר ראשון בעבודה סוציאלית במכללת הדסה, ובוגרת קורס אימון יהודי במכללת 'כוונה'. עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2003. גרים בבאר יעקב. (השנה גרה במדרשת 'נשמת', כצוות 'מעין המשך').
- ✓ הודיה אברהם, בוגרת תואר ראשון בחינוך לגיל הרך במכללת אפרתה, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 1999. נשואה+5, גרים בירושלים.
- ✓ טירוויה מקרה, בוגרת תואר ראשון במשפטים בקריה האקדמית אנון, שלוחת ירושלים, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 1998. נשואה+1, גרים בבית שמש.
- ✓ יפה בלטה, בוגרת תואר ראשון בתעשייה וניהול במכללת ספיר, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 1991. נשואה, גרים בקרית גת.

- ✓ יפית אבוהי, בוגרת תואר ראשון בריפוי בעיסוק באוניברסיטה העברית, משפחתה עלתה מאתיופיה לישראל בשנת 1984. גרה בראש העין.
- ✓ מוריה טגניה, בוגרת תואר ראשון בחינוך יסודי במכללת אפרתה, לומדת הרחבה ללימודי חינוך מיוחד. עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2005. נשואה+5, גרים בירושלים.
- ✓ פלגוש טגניה, בוגרת תואר ראשון בחינוך מיוחד במכללת אפרתה, מסיימת השנה סטאז', עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 1998. נשואה, גרים בבית שמש.
- ✓ קנוביש מתקו, סיימה תואר ראשון בעבודה סוציאלית במכללת הדסה. עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2008. נשואה+2, גרים בקרית גת.
- ✓ ראשית ישראל, בוגרת תואר ראשון בפסיכולוגיה ומשאבי אנוש באוניברסיטת אריאל, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2000. נשואה, גרים בירושלים.
- ✓ רויטל וורקו, סיימה תואר ראשון בחינוך מיוחד ותנ"ך במכללת הרצוג. משפחתה עלתה מאתיופיה לישראל בשנות ה 80. נשואה+2, גרים בבית אל.
- ✓ רחל טקה, סיימה תואר ראשון בחינוך מיוחד במכללת אפרתה, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 1998. נשואה+2, גרים בפתח תקווה.
- ✓ תמר ווסה, סיימה תואר ראשון בביו-אינפורמטיקה במכון טל, משפחתה עלתה מאתיופיה לישראל בשנת 1991. גרים בראשון לציון.

### משתתפות תכנית 'מעין המשך' תשפ"ג:

- ✓ אדיסאלם קפאלה, סטודנטית שנה ב, לימודי עבודה סוציאלית במכללת הדסה. עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2004. גרים בראשון ציון.
- ✓ אזאוונט איילאו, סטודנטית שנה ג, לימודי אופטומטריה במכללת הדסה, עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2010. גרים בבית ים.
- ✓ אטטגב מלסה, סטודנטית שנה א, לימודי חינוך מיוחד במכללת אפרתה. עלתה מאתיופיה עם משפחתה בשנת 2006. גרים בראשון ציון.